

Číslo jednací: 43T 1/2016 -

Spisová značka: 43 T 1/2016

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Durdíka a přísedících Karly Kubíkové a Jiřího Mitošinky v hlavním líčení konaném dne 8. dubna 2016 v Praze

t a k t o :

obžalovaný

Zdeněk M.,

nar. xxx v Praze, trvale bytem xxx, t.č. ve vazbě ve Vazební věznici Praha - Pankrác,

je v i n e n, ž e

I.

v době od r. 2008 do 23.09.2009, kdy nastoupil výkon trestu odnětí svobody, ve společně obývaném bytě na adrese xxx, své družce, poškozené Janě N., nar. xxx, zakazoval jakýkoli kontakt s dalšími osobami, přikazoval jí, co má dělat a když jeho požadavky nesplnila nebo je nesplnila v dostatečném rozsahu či kvalitě podle jeho představ, tak ji napadal pěstmi, fackami a kopanci, a to asi 1x za měsíc až 1x za 3 měsíce, přičemž po takovém napadení poškozené opakovaně sebral nebo rozbil její mobilní telefon a zamkl ji v bytě, aby si nemohla přivolat pomoc, a následně poškozené vyhrožoval, že ji zabije, že ji zahrabe a nikdo ji nenajde v případě, že věc oznámí nebo vyhledá lékařskou pomoc, čímž u poškozené vyvolal neurotické potíže,

t e d y : týral osobu blízkou žijící s ním ve společně obývaném bytě

II.

v době od 16.12.2010, kdy byl propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, až do 14.12.2015, kdy byl zadržen orgány Policie ČR, ve společně obývaném bytě na adrese xxx, a následně od r. 2014 xxx, své družce, poškozené Janě N., nar. xxx, zakazoval jakýkoli kontakt s dalšími osobami, přikazoval jí, co má dělat a když jeho požadavky nesplnila nebo je nesplnila v dostatečném rozsahu či kvalitě podle jeho představ, tak ji napadal pěstmi, fackami a kopanci, a to ze zpočátku asi 1x za měsíc až 1x za 3 měsíce, zatímco v posledním roce se jeho násilné jednání vůči poškozené stupňovalo a napadal ji tímto způsobem cca 1x za 14 dní, přičemž po takovém napadení obvykle sebral nebo rozbil poškozené její mobilní telefon a zamkl ji v bytě, aby si nemohla přivolat pomoc, a následně poškozené vyhrožoval, že ji zabije, že ji zahrabe a nikdo ji nenajde v případě, že věc oznámí nebo vyhledá lékařskou pomoc, čímž u poškozené vyvolal neurotické potíže, které vyústily v posttraumatickou stresovou poruchu, a v době kolem 24:00 hod. dne 13.12.2015 ve společně obývaném bytě č. xxx po předchozí slovní rozepři v úmyslu způsobit těžkou újmu na zdraví opakovaně udeřil svoji družku, poškozenou Janu N., nar. xxx, plastovou trubkou o délce 118,5 cm, průměru 2,5 cm a váze 300,5 g na různých částech těla, přičemž z toho nejméně 5x udeřil poškozenou tyčí do hlavy a dále ji udeřil otevřenou dlaní do hlavy, čímž jí způsobil jednak zlomeninu dolního konce pravé kosti loketní v oblasti nad zápěstím s mírným posunem úlomků v podélné ose předloktí o cca 4 mm, četné krevní výrony a oděrky ve vlasaté části hlavy a mnohočetné krevní výrony v oblasti hrudní a břišní stěny, jakož i na horních a dolních končetinách, přičemž poškozená si hlavu kryla rukama a podařilo se jí před obžalovaným utéct, kdy se schovala a zabarikádovala v kuchyni bytu, kam se obžalovanému nepodařilo za ní dostat, následně poškozená v kuchyni usnula a v době kolem poledne dne 14.12.2015 z bytu odešla a napadení oznámila na policii, a tímto jednáním obžalovaného mohlo dojít k závažným úrazovým změnám v oblasti hlavy, zejména ve spánkových krajinách, např. zlomenině kosti spánkové, nitrolebnímu krvácení, poranění mozku i s přímým ohrožením života poškozené, dále k poranění trupu, a to zlomeninám žeber, tupým poraněním hrudních a břišních orgánů se zakrvácením tělních dutin, tedy uvedený mechanismus útoku byl způsobilý ke vzniku závažných úrazových změn, které mohly vést k vážné poruše zdraví i přímému ohrožení života poškozené, a tohoto jednání se dopustil, přestože byl rozsudkem Okresního soudu v Berouně, sp. zn. 1T 190/2005 ze dne 28.11.2005 odsouzen pro trestný čin ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 tr. zákona ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zákona,

t e d y : jednak týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí, způsobil takovým činem těžkou újmu na zdraví a tento čin páchal po delší dobu,

jednak dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jinému úmyslně způsobil těžkou újmu na zdraví, jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo, a takový čin spáchal opětovně,

č í m ž s p á c h a l**pod bodem I.**

trestný čin týrání osoby žijící ve společně obývaném bytě nebo domě podle § 215a odst. 1 tr. zákona

pod bodem II.

jednak zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. b), d) tr. zákoníku,

jednak zvláště závažný zločin těžké ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. g) tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku,

a o d s u z u j e s e

podle § 145 odst. 2 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k **úhrnnému trestu odnětí svobody ve výměře 7 let a 6 měsíců (sedm let a šest měsíců).**

Podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do **věznice s ostrahou.**

Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá **trest propadnutí věci,** a to plastové trubky šedé barvy o délce 118,5 cm, průměru 2,5 cm a váze 300,5 g.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný **povinen zaplatit na náhradě nemajetkové újmy poškozené Janě N., nar. xxx, trvale bytem xxx částku ve výši 290.779,34 Kč.**

O d ů v o d n ě n í :

Na základě provedeného dokazování vzal soud za prokázaný skutkový děj tak, jak je uvedeno shora ve výrokové části tohoto rozsudku pod body I. a II.

Obžalovaný Zdeněk M. ve své výpovědi učiněné v řízení před soudem kategoricky popřel, že by se vůči poškozené Janě N., která byla v minulosti jeho družkou, s níž sdílel společnou domácnost, dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu, tedy že by během společného soužití poškozenou týral či ji jakýmkoli způsobem fyzicky napadal. V této souvislosti uvedl, že poškozená trpí depresemi, nočními můrami, špatnými sny a vzpomínkami z minulosti, přičemž posttraumatická stresová porucha byla dle jeho mínění vyvolána nikoli jeho chováním vůči poškozené, nýbrž úmrtím předchozího partnera poškozené a její matky krátce před jejich vzájemným seznámením, jakož i skutečností, že syn poškozené žije v zahraničí a kontakt s ním má poškozená toliko omezený. Současně dle obžalovaného nelze přehlédnout výraznou konzumaci alkoholu poškozenou, která je schopna si vytvářet různé představy, do kterých se vžívá, načež tyto představy vnímá jako skutečnost, jíž následně prezentuje svému okolí. Podle obžalovaného není pravdou, že by poškozené zakazoval jakýkoli kontakt s přáteli či známými, neboť měla možnost volného pohybu, běžně docházela na nákupy či jezdila za svými kamarádkami, přičemž ji ani neschovával klíče či mobilní telefon. Naopak to byla poškozená, kdo po požití alkoholických nápojů své věci schovával tak, že je nebyla s to nalézt. Poškozená obžalovanému vyčítala jeho neschopnost zajistit přestěhování z bytu v xxx poté, co došlo k ukončení nájmu, přičemž se obávala toho, že i s kočkami skončí na ulici. S poškozenou žil ve společné domácnosti, a to od 13.05.2008 do 23.9.2009, kdy nastoupil výkon trestu odnětí svobody pro trestný čin ublížení na zdraví, jímž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Berouně sp. zn. 1 T 19/2005, nejprve v xxx. S poškozenou, která jej po dobu 15 měsíců výkonu trestu odnětí svobody pravidelně navštěvovala, žil ve společné domácnosti i po návratu z výkonu trestu, tj. od 16.12.2010 do 14.12.2015, přičemž od 08.10.2014 se společně přestěhovali do bytu v xxx. Společně s nimi žil v bytě v xxx rovněž svědek František N., a to po dobu cca 4 měsíců v průběhu roku 2011, načež je až do roku 2014 v tomto bytě téměř každodenně navštěvoval. V tomto bytě po dobu cca 6 měsíců v období roku 2012 bydlel rovněž manžel svědkyně Gustavy H., která zde rovněž v průběhu let 2008 až 2009 a poté 2011 až 2012 opakovaně přespávala. Obžalovaný se

podrobným způsobem vyjádřil k okolnostem svého soužití s poškozenou, když potvrdil, že mezi nimi docházelo k občasným hádkám, přičemž větší hádky, jejichž příčinou byl jednoznačně alkohol, se mezi nimi objevovaly cca 3x až 4x za rok. Uvedené konflikty však zpravidla vyvolávala poškozená v důsledku malicherností, zejména proto, že ji na obžalovaném cokoli vadilo, popř. byly důvodem těchto hádek kočky, o které se společně starali. V průběhu soužití však dle obžalovaného nikdy nedošlo k fyzickému napadení poškozené jeho osobou a rovněž poškozenou sám neoznačoval vulgárními výrazy, pouze ji v rámci hádky např. řekl, že je „pitomá, aby si nechala kecy, že je osel nebo koza“. Naproti tomu poškozená jej v podnapilosti během hádek opakovaně vulgárně urážela. Obžalovaný rovněž odmítl, že by během vzájemného soužití poškozené udílel jakékoli pokyny, či že by jí nařizoval, co má konkrétně dělat, popř. že by jí v jakýchkoliv aktivitách bránil. Poškozené taktéž nezakazoval jakýkoli kontakt s dalšími osobami a nebránil jí ani v užívání mobilního telefonu, který měla vždy k dispozici. Na poškozené v několika případech upozoroval drobné hematomy, aniž by mu však byl znám přesný důvod jejich vzniku. Poškozená během soužití dle jeho vyjádření ve zvýšené míře konzumovala alkoholické nápoje, a to červené víno, tvrdý alkohol i pivo a stejně tak on sám konzumoval tvrdý alkohol, a to v objemu cca 0,5 l během dvou dnů. Zatímco on sám se i po požití alkoholu choval stále stejným způsobem, poškozená se po konzumaci alkoholických nápojů chovala jiným způsobem, padaly jí věci, nebyla schopná vařit apod.

K incidentu ze dne 13.12.2015 obžalovaný ve své výpovědi uvedl, že v bytě byl inkriminovaného dne s poškozenou sám, přičemž kolem 22:00 hod. mezi nimi došlo k hádce, pravděpodobně kvůli kočkám či jídlu pro jeho osobu, kategoricky však odmítl, že by během této hádky poškozené vyhrožoval či ji vulgárně napadal. Jelikož poškozená během hádky zvyšovala hlas, což mu bylo dle jeho vyjádření nepříjemné, následoval ji do kuchyně, kde ji vyzíval, aby svého slovního projevu zanechala. Do kuchyňského prostoru se však za poškozenou nedostal, neboť ta se zde snažila zavřít dveře, což se jí však zcela nepodařilo, načež se sesunula na zem nedaleko kovových štaflí. Nato se obžalovaný vrátil zpět do pokoje s tím, že šel spát. Dříve než usnul, zaslechl z kuchyně zvuk podobný pádu. V kuchyni se přitom vyjma kovových štaflí nacházely též věci připravené ke stěhování, zejména hrnce zabalené v pytlích. Následujícího dne, tj. 14.12.2015, se vzbudil kolem 5:00 hodiny, přičemž v daném okamžiku spatřil poškozenou spící v posteli. Poté, co se oba probudili, se k sobě chovali běžným způsobem, poškozená se toliko zmiňovala o bolesti nohy, přičemž obžalovaný sám si na ní nepovšiml žádného zranění. V souvislosti se žalovaným jednáním obžalovaný rovněž odmítl, že by dne 13.12. či 14.12.2015 poškozené odebíral klíče od bytu či její mobilní telefon, neboť ten měla poškozená naopak stále u sebe, a to pravděpodobně pod polštářem v posteli. Poškozenou rovněž inkriminovaného dne dle svého vyjádření nikterak nenapadl údery pěstí, otevřenou dlaní ruky či odstrčením ani údery plastovou trubkou, která sloužila k odhánění koček a která se obvykle nacházela položená v posteli. Naproti tomu v rámci svého výslechu při vazebním zasedání u Obvodního soudu pro Prahu 6 dne 17.12.2015 obžalovaný mimo jiné uvedl, že plastovou tyč, již poškozená používala k odhánění koček, vzal inkriminovaného dne do ruky a poškozenou jí musel udeřit, když výslovně uvedl, že věří, že se to takto stalo. Ve své výpovědi u hlavního líčení dne 17.03.2016 naopak výslovně uvedl, že si vzpomíná, že poškozenou touto plastovou tyčí předmětného dne neudeřil. Obžalovaný se vyjádřil rovněž k objemu alkoholu, který předmětného dne s poškozenou konzumovali, kdy sám vypil cca 0,5 litru tvrdého alkoholu, zatímco poškozená vypila cca 2 až 2,5 litru červeného vína a dále blíže neurčené množství tvrdého alkoholu. Závěrem obžalovaný uvedl, že poškozená pravděpodobně určitá zranění skutečně utrpěla, nicméně mu není známo, jakým způsobem jí byla způsobena. Jelikož na něho měla vztek v souvislosti s tím, že není schopen zařídit jejich přestěhování, kdy ona sama měla panickou

hrůzu z možnosti, že skončí na ulici, nelze vyloučit její sugesci či halucinace, jímž uvěřila, tzn. že dle obžalovaného není vyloučeno, že si vlastní napadení jeho osobou pouze vymyslela. Tímto způsobem ostatně rychle vyřešila svoji bytovou otázku, neboť bydlí v azylovém zařízení, kde se nemusí o nic starat, neboť kočky byly umístěny do útulku a on sám byl vzat do vazby.

Vyjma obžalovaného se k žalovanému jednání vyjádřili rovněž poškozená Jana N., dále svědci Dagmar N., František N. a Gustava H., jakož i znalci z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, psychiatrie a psychologie MUDr. Ivan Procházka, MUDr. Petr Navrátil a MUDr. Petr Krekule, CSc. **Poškozená Jana N.** se ve své výpovědi v řízení před soudem podrobným způsobem vyjádřila k okolnostem svého seznámení a následného soužití s osobou obžalovaného, s nímž žila ve společné domácnosti od roku 2008 až do jeho zadržení v prosinci 2015. S obžalovaným začala bydlet již od počátku vztahu poté, co se vrátil z výkonu trestu, zatímco ona byla v důsledku úmrtí bývalého partnera sama. Hned následujícího dne po společném sestěhování jí obžalovaný počal napadat, což však sama žádným způsobem neřešila, neboť byla ráda, že není sama a má partnera. Obžalovaný ji napadal pěstmi, držel ji za nohy z okna, z něhož jí chtěl vyhodit, tahal ji za vlasy, kopal ji do nohou i hlavy. Lékařskou pomoc však nevyhledávala a vyjma svědkyně N. se nikomu jinému nesvěřovala. Obžalovaný předmětné incidenty nikterak neřešil, žádným způsobem se za své jednání neomlouval, přičemž fyzické napadání se opakovalo zpočátku cca 1x za tři měsíce, poté i častěji. V době, kdy docházelo k fyzickému napadení, byl obžalovaný zpravidla pod vlivem alkoholu, přičemž jeho chování se nedalo předem odhadnout. Fyzickému napadání předcházely hádky, které byly vyvolány maličkostmi, např. připomínkami obžalovaného k přípravě jídla, tím že poškozená nekoupila alkohol apod. V důsledku fyzického napadání se u ní objevovaly hematomy, lékaře však nevyhledávala, neboť se obávala, že by jí obžalovaný ještě více ublížil, když jí v tomto ohledu vyhrožoval zabitím. Obžalovaný se žádným způsobem dle poškozené nepodílel na vedení společné domácnosti, veškeré úkony zajišťovala sama, včetně úklidu a nákupů. Obžalovaný jí pouze úkoloval a nařizoval, co má dělat s tím, že v případě neuposlechnutí jeho příkazu by ji fyzicky napadl. Obžalovaný se např. domáhal okamžité přípravy jídla, přičemž pokud by nebylo jeho příkazu vyhověno, vulgárně poškozenou napadal, popř. jí dal facku. Současně musela plnit jeho pokyny, např. musela chodit spát až v okamžiku, kdy tak chtěl obžalovaný, nemohla sledovat televizní program, který chtěla, tzn. že musela vše dělat tak, jak chtěl obžalovaný, přičemž pokud se proti jeho příkazům ohradila, odvětil jí „ani to nezkoušej“. V jednom případě jí obžalovaný dal facku i před svědkem N., který do společného bytu docházel cca 1x za týden na návštěvu a v určitém období v tomto bytě po dobu 1 měsíce bydlel, načež se jí svědek zastal, čímž vyvolal hádku s obžalovaným. Ke zhoršení situace došlo v průběhu roku 2015, kdy jí obžalovaný fyzicky napadal cca 1x za měsíc či 1x za 2 týdny. S obžalovaným byla v kontaktu i po dobu jeho výkonu trestu odnětí svobody, kdy jej pravidelně navštěvovala, neboť nechtěla být sama, nicméně obžalovaný ji obratem po návratu z výkonu trestu fyzicky napadl. Na návštěvu do společného bytu v xxx docházela rovněž svědkyně Dagmar N., a to cca 1x za měsíc, přičemž byla v jednom případě přítomna fyzickému napadení poškozené obžalovaným, který ji tahal za vlasy a poté, co se jí svědkyně zastala, byla sama obžalovaným napadena údery pěstí vedenými do obličeje. Svědkyně však toto napadení neoznámila orgánům policie, neboť jí o to poškozená požádala, jelikož se bála, že by obžalovaný mohl napadnout i ji samotnou, načež jí svědkyně vyhověla. Poškozená se vyjádřila rovněž k možnostem vycházek z bytu, kdy každodenně či obden docházela na nákupy, dále navštěvovala Úřad práce a cca 1x za rok až 2 roky lékaře, nicméně obžalovaný jí vždy dával pokyny, že musí být v určitou dobu zpět doma. Sama jeho příkazy a pokyny respektovala, neboť se bála, že jí fyzicky napadne. Poškozená rovněž potvrdila, že cca ve 4 případech, kdy jí obžalovaný fyzicky napadl, kontaktovala

telefonicky policii, která však danou situaci po příjezdu na místo samé nikterak neřešila. Jinou pomoc nevyhledávala, neboť jí ani nebylo známo, na jaké subjekty je možné se obrátit, přičemž se svěřovala formou SMS zpráv svědkyni N., jež jí radila, aby od obžalovaného odešla. Stejným způsobem jí radil i její syn, který žije v Irsku a jemuž se svěřila s tím, že jí obžalovaný fyzicky napadá. Sama neměla žádnou představu, jakým způsobem by mohla svoji situaci v rámci soužití s obžalovaným řešit.

Poškozená rovněž potvrdila, že jí v době, kdy se přestěhovali do bytu v xxx, obžalovaný fyzicky napadl rovněž plastovou tyčí, kterou používali na odhánění koček a jež byla obvykle položena v posteli. Touto tyčí jí obžalovaný napadl mimo jiné dne 11.12.2015, v důsledku čehož začala krváčet v oblasti hlavy, avšak situaci nikterak neřešil a lékařskou pomoc nevyhledávala. Poté jí obžalovaný touto tyčí napadl v nočních hodinách dne 13.12.2015, kdy byli sami v bytě v xxx, kde popíjeli alkoholické nápoje, načež jí obžalovaný počal slovně napadat a jednou jí udeřil touto plastovou tyčí do oblasti zad. Poté obžalovaný vstal a začal jí vulgárně napadat slovy „zmrde, kundo, svině“ a touto tyčí jí bil do oblasti hlavy a nohou, zatímco ona sama seděla na posteli a rukama si kryla hlavu. Touto tyčí jí obžalovaný bolestivě zasáhl cca 4x až 5x do oblasti rukou, nohou a zad, přičemž své jednání doprovázel slovy, že jí zabije. Tímto způsobem poškozené dle jejího vyjádření vyhrožoval již v minulosti, a to v době, kdy byl pod vlivem alkoholických nápojů, přičemž jí nadával a vyhrožoval, že zabije ji i jejího syna, že jí zahrabe a nikdo ji nenajde. Těchto slov obžalovaného se dle svého vyjádření bála, neboť se obávala, že by byl schopen jí fyzicky ublížit. Poté, co obžalovaný ve fyzickém napadání dne 13.12.2015 polevil, využila situace a utekla do kuchyně, kde se snažila zavřít dveře, což se jí však zcela nepodařilo, protože se v tomto prostoru zabarikádovala. Obžalovaný měl předmětnou tyč stále u sebe a za její pomoci se snažil do kuchyně dostat, což se mu nepodařilo a po cca 15 minutách tohoto svého jednání zanechal. K předmětnému incidentu došlo kolem 24:00 hod. dne 13.12.2015, přičemž z obavy z reakce obžalovaného zůstala celou noc v kuchyni na zemi, kde usnula. V této souvislosti odmítla, že by na ní v té době v kuchyni spadl jakýkoliv předmět, včetně štaflí, neboť ty se nacházely v pokoji, přičemž pytel s věcmi připravenými ke stěhování byl položen na zemi. Rovněž odmítla, že by při útěku do kuchyně uklouzla na podlaze z linolea a tímto způsobem si přivodila jakékoli zranění. Dne 13.12.2015 rovněž neupadla na jiném místě či se nenarazila na žádný předmět, tzn. že zranění, která u ní byla následně zjištěna, jí způsobil obžalovaný při napadení plastovou tyčí. Předmětného dne přitom obžalovaný konzumoval alkoholické nápoje, a to dvě půllitrové lahve tvrdého alkoholu, zatímco ona sama vypila jednu láhev destilátu o obsahu 0,5 litru. Obžalovaný se vůči ní choval vulgárním způsobem a fyzicky ji napadal, zejména v situacích, kdy byl pod vlivem alkoholických nápojů, tzn. že jeho chování se po požití alkoholu měnilo. Poté, co se dne 14.12.2015 v ranních hodinách probudila v kuchyni, zjistila po otevření dveří do pokoje, že obžalovaný spí, protože se posadila na postel a čekala na jeho probuzení. Poté, co se obžalovaný probudil, choval se jakoby se nic nestalo, zatímco ona sama cítila bolest v oblasti hlavy, zad a horních končetin. V souvislosti s tímto incidentem rovněž uvedla, že nemohla být dříve opustit, neboť byly zamčeny vchodové dveře a klíče byly schované, když je až následně našla zahozené ve věcech v kuchyni, přičemž obžalovaný jí odebral rovněž funkční mobilní telefon, který měl pod svým polštářem, zatímco její druhý mobilní telefon nebyl funkční a byl uložen ve skříni. Sama potvrdila, že jí obžalovaný v minulosti cca v pěti případech v důsledku fyzického napadení a hádky odebral mobilní telefon, který následně rozbil. Poté, co se obžalovaný dne 14.12.2015 probudil, opustila byt s tím, že jde koupit cigarety, avšak místo toho vyhledala policejní služebnu, neboť se obávala, že jí obžalovaný po návratu do bytu, kde nadále konzumoval alkoholické nápoje, znovu fyzicky napadne. V důsledku chování obžalovaného vůči její osobě pociťovala strach, trásla se, nemohla spát, přičemž i ve zvýšené míře

konzumovala alkoholické nápoje, neboť byla neustále ve stresu. V důsledku fyzického napadení byla po opuštění bytu dne 14.12.2015 lékařsky ošetřena, kdy u ní byla zjištěna zlomenina pravé ruky v oblasti zápěstí, naražení levé horní končetiny, hematomy na zádech a nohou. V důsledku těchto zranění byla v domácím ošetřování po dobu cca 1,5 měsíce. V souvislosti s napadením plastovou tyčí poškozená uvedla, že obžalovaný netrpěl žádnými zdravotními omezeními stran hybnosti horních končetin. Ke společnému soužití s obžalovaným dále uvedla, že po celou dobu tohoto soužití, tj. až do zadržení obžalovaného v prosinci 2015, se vzájemně stýkali i po intimní stránce, přičemž byli v písemném kontaktu i po vzetí obžalovaného do vazby, kdy ji obžalovaný žádal, aby se za jeho osobu zaručila v náhradu vazby, což odmítla.

Svědčce Dagmar N. se ve své výpovědi učiněné v řízení před soudem vyjádřila k okolnostem svého seznámení s osobami obžalovaného a poškozené, s níž bydlela ve společném bytě v xxx po dobu cca 10 měsíců v době, kdy byl obžalovaný ve výkonu trestu odnětí svobody, kde jej poškozená, jako jeho partnerka, navštěvovala. I poté, co se z bytu poškozená odstěhovala, tuto navštěvovala cca 1x za měsíc a v bytě i příležitostně přespávala, a to až do května 2011, kdy ji v tomto bytě obžalovaný fyzicky napadl. S poškozenou byla následně v příležitostném kontaktu, přičemž od ní opakovaně obdržela SMS zprávu, ze které jí bylo zřejmé, že ji obžalovaný fyzicky napadá. K okolnostem svého napadení obžalovaným svědkyně uvedla, že poté, co v její přítomnosti obžalovaný začal poškozenou tahat za vlasy po zemi, se jí zastala a obžalovaného vyzvala, aby svého jednání zanechal, načež svědkyni napadl údery pěstí. Následně v době, kdy byla sama v důsledku tohoto napadení hospitalizována v nemocničním zařízení, jí poškozená kontaktovala a žádala ji, aby věc neoznámovala orgánům Policie ČR, neboť se obžalovaného bála a nechtěla být sama, pročež její prosbě svědkyně vyhověla. Svědkyně rovněž potvrdila, že jí bylo známo, že obžalovaný poškozenou občas napadl fackou, nicméně v její přítomnosti k takovému incidentu došlo pouze 1x až 2x, a to zpravidla bez zjevné příčiny. V době, kdy společně s poškozenou bydlela, si jí tato nestěžovala na soužití s obžalovaným, až poté, co se svědkyně z bytu odstěhovala a obžalovaný se vrátil z výkonu trestu odnětí svobody, jí poškozená zaslala SMS zprávu s tím, že je to to samé, z čehož svědkyně dovozovala, že ji obžalovaný fyzicky napadá, popř. tyto informace nabyla poté, co jí poškozená ukazovala hematomy v oblasti rukou, což doprovázela slovy „už zase“, což svědkyně dle svého vyjádření pochopila tak, že jí opětovně obžalovaný fyzicky napadl. Poškozená se svědkyni rovněž zmínila o výhrůžkách zabitím, které jí obžalovaný prezentoval s tím, že má z jeho osoby strach a rovněž potvrdila, že jí bylo známo, že obžalovaný poškozené z neznámého důvodu zničil mobilní telefon. K okolnostem soužití poškozené s obžalovaným svědkyně uvedla, že nabyla dojmu, že obžalovaný má poškozenou za služku, neboť jí neustále říkal, co má dělat a ona jeho pokyny plnila. Během soužití s obžalovaným na poškozené rovněž pozorovala, že je více nervózní.

K okolnostem soužití obžalovaného s poškozenou se ve své výpovědi učiněné v řízení před soudem vyjádřil rovněž **svědek František N.**, který se s obžalovaným seznámil již v roce 2007 ve výkonu trestu odnětí svobody, načež po dobu dvou měsíců v roce 2013 s obžalovaným a poškozenou bydlel v jejich bytě v xxx. Zde je i v následujícím období navštěvoval cca 1x až 2x za měsíc, přičemž dle svého vyjádření osobně zaznamenal situaci, kdy obžalovaný poškozenou fyzicky napadl, přičemž jí dal facku. Svědek rovněž potvrdil, že mezi obžalovaným a poškozenou docházelo k vzájemným hádkám a nadávkám, a to v souvislosti se zvýšenou konzumací alkoholických nápojů zejména ze strany poškozené. Poškozená si svědkovi rovněž opakovaně stěžovala na fyzické napadání, jakož i na udílení příkazů ze strany obžalovaného. Svědek sám však žádná nařízení či příkazy adresované obžalovaným poškozené osobně nezaznamenal. Poškozená si rovněž stěžovala na to, že ji obžalovaný omezuje, resp. zakazuje kontakt s kamarádkami. Ve své výpovědi svědek rovněž

potvrdil, že mu poškozen cca 1x za měsíc zasílala SMS zprávy s tím, že ji obžalovaný fyzicky napadl, na což jí poradil, aby se od něho odstěhovala. Z těchto SMS zpráv bylo zřejmé, že se poškozená obžalovaného bojí, přesto s ním však i nadále zůstávala ve společném bytě.

Svědkyň Gustava H. se ve své výpovědi učiněné v řízení před soudem vyjádřila k průběhu svých návštěv v bydlíšti obžalovaného a poškozené v xxx, kde je společně se svým již zesnulým manželem v minulosti navštěvovala, a to cca 1x až 2x za měsíc. Během těchto návštěv nebyla nikdy přítomna jakýmkoli urážkám či fyzickému napadání poškozené ze strany obžalovaného. S poškozenou se rovněž příležitostně setkávala mimo její bydlíště, přičemž při těchto kontaktech si jí poškozená nikdy nestěžovala na jakékoli problémy ve vztahu s obžalovaným a sama svědkyně si nikdy na poškozené nevšimla žádných hematomů. Svědkyně rovněž potvrdila, že poškozená již v minulosti konzumovala alkoholické nápoje, přičemž společně s obžalovaným a poškozenou v jejich bytě v xxx v minulosti po dobu cca 6 týdnů bydlel její zesnulý manžel, který se jí však nikdy nezmínil o tom, že by byl přítomen jakémukoli nevhodnému chování ze strany obžalovaného vůči poškozené. Svědkyni není rovněž známo, že by obžalovaný poškozené udílel jakékoli příkazy či zákazy, popř. že by jí jakýmkoli způsobem omezoval v jejím pohybu a v kontaktu s dalšími osobami.

Znalec z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství MUDr. Ivan Procházka se ve své výpovědi učiněné v řízení před soudem vyjádřil zejména k rozsahu poranění, jež byla u poškozené Jany N. zjištěna dne 14.12.2015, jakož i k možnému mechanismu jejich vzniku a případným následkům. Podle dostupné zdravotnické dokumentace byly u poškozené dne 14.12.2015 zjištěny četné úrazové změny, a to zlomenina dolního konce pravé kosti loketní v oblasti nad zápěstím s mírným posunem úlomků v podélné ose předloktí o cca 4 mm, dále četné krevní výrony a oděrky ve vlasaté části hlavy s maximem na přechodu levé čelní a temenní krajiny a pravé spánkové a temenní krajiny hlavy s pohmatovou bolestivostí, mnohočetné krevní výrony v oblasti hrudní a břišní stěny a mnohočetné krevní výrony na horních a dolních končetinách. Podle vyjádření znalce nebyly zjištěny žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné usuzovat, že se jedná o poranění různého stáří, pročež lze usuzovat, že se jedná o poranění, jež vznikla během krátké doby, tj. v rozmezí řádově desítek minut. Zlomenina dolního konce pravé kosti loketní přitom vznikla účinkem tupého násilí, které působilo větší až velkou intenzitou na dolní část malíkové hrany pravého předloktí, přičemž mechanismus uváděný poškozenou, tj. velmi prudký úder plastovou trubkou délky 120 cm na dolní část malíkové hrany pravého zápěstí, a to např. v průběhu sebeobranu, je způsobilý k vysvětlení vzniku tohoto poranění. S ohledem na charakter tupého předmětu, tj. plastové trubky, musela být dopadová rychlost velmi vysoká, aby následně uvolněná kinetická energie byla dle znalce způsobilá ke vzniku zjištěné zlomeniny. Naproti tomu ostatní úrazové změny vznikly opakovaným a mnohonásobným účinkem tupého předmětu, který až střední intenzitou účinkoval na místa jejich vzniku s tím, že krevní výrony v oblasti horních končetin lze dle znalce vysvětlit sebeobranou poškozené. Opakované údery plastovou trubkou do oblasti hlavy, trupu a končetin, tedy mechanismus uváděný poškozenou, je s to dobře vysvětlit vznik těchto poranění. K vyvinutí předmětné rychlosti při dopadu plastové trubky na tělo poškozené není dle znalce zapotřebí žádné zvýšené fyzické zdatnosti, pročež průměrně zdatný člověk je schopen úder této rychlosti vyvinout, přičemž ke způsobení zlomeniny dolního konce pravé kosti loketní je způsobilý i jeden jediný úder předmětnou tyčí. Znalec současně vyloučil, že by ke vzniku poranění diagnostikovaných u poškozené došlo např. v důsledku jejího pádu při uklouznutí, neboť v takovémto případě by došlo ke vzniku jiných poranění, než která byla u poškozené objektivně v rámci jejího vyšetření zjištěna. Rovněž pádem kovových štaflí na tělo poškozené nelze s ohledem na četnost diagnostikovaných poranění a jejich umístění na různých částech těla vysvětlit jejich vznik, neboť při obdobném

pádu těžšího předmětu by mohlo dojít ke vzniku zlomeniny, nikoli však k četným krevním výronům a oděrkům v oblasti hlavy, hrudní a břišní stěny, jakož i na horních a dolních končetinách. Znalec se dále vyjádřil rovněž k omezením v obvyklém způsobu života v důsledku zjištěných úrazových změn, když zlomenina dolního konce pravé kosti loketní bývá léčena fixací předloktí sádrovou dlahou, přičemž obvyklý doba nekomplikovaného hojení a léčby činí cca 4 týdny sádrové fixace se srovnatelnou dobou omezení obvyklého způsobu života a případné pracovní neschopnosti, zatímco následná krátkodobá rehabilitace obvykle nepředstavuje výraznější omezení obvyklého způsobu života poškozeného. Veškeré ostatní úrazové změny si naproti tomu nevyžádaly žádnou speciální léčbu, poškozené byl doporučen klidový režim, užívání běžných léků proti bolesti v případě potřeby, chlazení bolestivých míst apod., přičemž celková doba hojení krevních výronů, resp. povrchních oděrků, je cca 3 týdny do úplného zhojení, bez výraznějšího omezení v obvyklém způsobu života po dobu delší 1 týdne. V případě velmi prudkého úderu plastovou tyčí mohlo u poškozené dojít k závažným úrazovým změnám v oblasti hlavy, zejména ve spánkových krajinách, kde je kost relativně tenká, ke zlomenině kosti spánkové, nitrolebnímu krvácení, poranění mozku i s přímým ohrožením života poškozené, a to např. v případě neúčinné sebeobrany. Velmi prudký úder plastovou tyčí mohl vést rovněž k závažným úrazovým změnám v oblasti trupu, zejména zlomeninám žebér, tupému poranění hrudních a břišních orgánů se zakrvácením tělních dutin, jakož i k závažným úrazovým změnám v oblasti končetin, zejména horních se zlomeninami horních kostí. Tento mechanismus tak byl dle znalce při vysoké dopadové rychlosti způsobil ke vzniku závažnějších úrazových změn, které mohly vést k vážné poruše zdraví, jakož i k přímému ohrožení života poškozené. Znalec se vyjádřil rovněž k bodovému hodnocení odškodnění bolesti podle metodiky Nejvyššího soudu ČR ze dne 14.04.2014, kdy u poškozené podle klasifikace zjištěného poškození zdraví bylo shledáno celkem 219 bodů v hodnotě 256,86 Kč za jeden bod.

Znalec z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie MUDr. Petr Navrátil se ve své výpovědi učiněné v řízení před soudem vyjádřil k okolnostem vyšetření duševního stavu obžalovaného, jenž netrpí a v minulosti netrpěl žádnou duševní chorobou ve vlastním slova smyslu nebo obdobnou duševní poruchou a není ani osobou závislou na alkoholu či jiné psychoaktivní látce. V době žalovaného jednání byl obžalovaný ve stavu prosté, nejvýše středně těžké opilosti, přičemž vliv alkoholu nebyl chorobný a tudíž nebyl forenzně podstatný. Obžalovaný se do stavu alkoholové intoxikace přivedl sám, dobrovolně a s vědomím možných důsledků požití této látky na své chování a jednání. V době žalovaného jednání byly dle závěrů znalce schopnosti obžalovaného rozpoznat protiprávnost svého chování a toto jednání dále ovládat plně zachovány. S ohledem na skutečnost, že pobyt obžalovaného na svobodě není z psychiatrického hlediska bezprostředně nebezpečný pro duševní chorobu, nebylo znalcem navrženo uložení žádného typu ochranného léčebného opatření. U obžalovaného, který byl v minulosti opakovaně trestně stíhán pro násilné jednání, lze předpokládat dráždivé rysy osobnosti, nicméně se nejedná o faktor, který by byl chorobný, forenzně významný. Znalec se ve své výpovědi vyjádřil rovněž k vlivu alkoholu na chování obžalovaného, když potvrdil, že v obecné rovině alkohol působí jako činitel odbrzdující, snižující zábrany a sebekontrolu, přičemž může navodit rovněž negativní emoce jako je zlost, vztek, frustrace a žárlivost. Pakliže jsou emoce tohoto typu již u konkrétní osoby přítomny, může je požitý alkohol zesílit a odbrzdujícím vlivem je uvolnit, nicméně takovýto vliv alkoholu nelze považovat za chorobný, neboť při něm nedochází k narušení kontaktu posuzované osoby s realitou, tzn. že se nejedná o vliv forenzně významný. Znalec současně uvedl, že s poškozenou měl obžalovaný zcela zjevně silný emoční vztah, který je schopen v jeho osobě navodit pocity nepohody, žárlivost, frustrace či vzteku, popř. zloby z toho, že

určitá situace se nevyvíjí dle jeho představ, tzn. že daný vztah může kolísat od emocí pozitivních k emocím negativním.

K posouzení duševního stavu poškozené Jany N. se ve své výpovědi učiněné v řízení před soudem ve spojení s písemně zpracovaným znaleckým posudkem č. 1903 ze dne 20.01.2016 vyjádřil **znalec z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie MUDr. Petr Krekule, CSc.**, který uvedl, že na podkladě poskytnuté zdravotnické dokumentace, jakož i spisového materiálu a vlastního psychiatrického vyšetření poškozené v místě jejího bydliště byly na straně její osoby zjištěny rozvinuté neurotické obtíže souhrnně diagnostikované jako posttraumatická stresová porucha, která se u ní plně rozvinula cca rok před posledním incidentem z prosince 2015. Tato posttraumatická stresová porucha se u poškozené projevovala tím, že se jí vracely vzpomínky na jednotlivé konflikty, docházelo k traumatizaci, poruchám spánku, úzkostem a depresivnímu ladění její osoby. V daném případě se nejednalo o těžké příznaky posttraumatické stresové poruchy, nýbrž o středně těžkou poruchu, jež by bez trvalých následků mohla u poškozené dle znalce odeznít s odstupem cca 6 měsíců až jednoho roku. U poškozené znalec nezjistil rozvinutou závislost na alkoholu, byť poškozená alkohol nadužívá, tzn. že jej užívá pravidelně a v nadměrné míře. Diagnostikovaná posttraumatická stresová porucha přitom poškozenou omezovala v obvyklém způsobu života zejména pocity strachu, vyhýbáním se kontaktu s okolím, zamykáním se apod. Na vzniku posttraumatické stresové poruchy se přitom podílelo více faktorů, a to jak osobnost poškozené, která se ocitla v existenční nouzi, tak úmrtí jejího bývalého partnera a matky v období roku 2008, nicméně zásadní vliv na vznik a rozvoj této poruchy měly hádky a konflikty s obžalovaným. Osobnost poškozené byla znalcem charakterizována jako ne příliš diferencovaná s rysy nevyrovnanosti, intelektovými schopnostmi bez klinicky patrného defektu. Popis okolností soužití s obžalovaným tak, jak je poškozená v dané věci prezentovala, a to i v rámci psychiatrického vyšetření, dle znalce vychází z jejího vlastního prožitku a nejedná se tedy o výplod její fantazie, záměrné fabulace či účelové zkreslování prožitku. S ohledem na osobnostní charakteristiku poškozené je dle znalce vyloučeno, že by byla schopna jakékoli sofistikovnější lži a tuto lež nadále prezentovat po delší dobu. U poškozené nejsou dle znalce rovněž patrné známky jakékoli snahy obžalovanému záměrně uškodit či se mu pomstít, neboť sama poškozená přiznává určitý podíl na projednávané události, neboť s obžalovaným udržovala poměr a společně konzumovali alkoholické nápoje. U poškozené je patrný rovněž ambivalentní vztah k obžalovanému, který je podle znalce vysvětlitelný nevyrovnaností její osobnosti, neboť poškozená opakovaně uvádí, že nechce být ve vztahu sama.

Vyjma výpovědi obžalovaného, výše jmenovaných svědků a znalců vyšel soud rovněž z provedených **listinných důkazů**, které měl k dispozici, a to zejména protokolu o zadržení obžalovaného orgány Policie ČR ze dne 14.12.2015, záznamu o lékařské prohlídce obžalovaného v době jeho zadržení ze dne 14.12.2015, fotodokumentace osoby obžalovaného, výsledku testu na ovlivnění alkoholem k osobě obžalovaného ze dne 14.12.2015, výsledku testu na ovlivnění alkoholem k osobě poškozené ze dne 14.12.2015, lékařských zpráv o ambulantním vyšetření poškozené ze dne 14.12.2015 a 21.12.2015, protokolu o ohledání místa činu ze dne 14.12.2015, včetně pořízené fotodokumentace bydliště poškozené, osoby poškozené a zajištěné plastové tyče, úředního záznamu Policie ČR ze dne 14.12.2015 o oznámení poškozené napadení její osoby obžalovaným, zprávy Policie ČR o pověsti obžalovaného, zprávy Úřadu Městské části Praha 5 o pověsti obžalovaného z místa jeho bydliště, rozsudku Okresního soudu v Berouně ze dne 28.11.2005, sp. zn. 1 T 190/2005, jímž byl obžalovaný pravomocně uznán vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 tr. zákona ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zákona a odsouzen k trestu odnětí

svobody ve výměře 4 let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou, lékařských zpráv o ošetření poškozené ze dne 22.12.2015, 05.01.2016 a 26.01.2016, zprávy České správy sociálního zabezpečení k osobě obžalovaného ze dne 21.01.2016, zprávy zařízení Acorus-centrum pro osoby ohrožené domácím násilím ze dne 16.03.2016, zpráv Policie ČR o pověsti poškozené z místa bydliště ze dne 22.03.2016, zprávy Úřadu Městské části Praha 5 ze dne 22.03.2016 a Úřadu Městské části Praha 6 ze dne 21.03.2016 o pověsti poškozené z místa bydliště, třech dopisů zasláných poškozenou obžalovanému do vazební věznice v období prosinec 2015 až březen 2016, sedmi dopisů zasláných obžalovaným z vazební věznice poškozené v období měsíců únor až březen 2016, fotografie osoby obžalovaného zajištěné z paměťové karty jeho mobilního telefonu s datem 27.07.2014, šesti videonahrávek označených „Jani v akci 27.04.2012“, „Jani ve své show 27.04.2012“, „Jani při své hudební etudě 27.04.2012“, „Akční záběry 28.04.2012“, „Pokračování veselí 28.04.2012“, „Zase jedno ráno 24.07.2013“, které byly zajištěny z mobilního telefonu obžalovaného, jakož i znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, specializace zdravotnická odvětví různá, se specializací neurologie a stanovení nemateriální újmy na zdraví č. 6012/2016 zpracovaného MUDr. Josefem Efflerem.

Podle závěru **znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví zdravotnická odvětví různá se specializací neurologie a stanovení nemateriální újmy na zdraví** č. 6012/2016, který byl dne 07.04.2016 zpracován MUDr. Josefem Efflerem, poškozená Jana N. utrpěla při napadení dne 13.12.2015 zlomeninu dolního konce pravé kosti loketní, četné krevní výrony a oděrky ve vlasaté části hlavy, mnohočetné krevní výrony v oblasti hrudní a břišní stěny a mnohočetné krevní výrony na horních i dolních končetinách. Dlouhodobé domácí násilí, které vyvrcholilo jejím napadením dne 13.12.2015, pak v negativním slova smyslu ovlivnilo psychický stav poškozené a projevuje se posttraumatickou stresovou poruchou středně těžkého stupně. Dlouhodobé domácí násilí přitom na poškozené zanechalo trvalé následky v podobě omezení hybnosti v oblasti pravého zápěstí (lehké postižení) a středně těžké posttraumatické poruchy. Při hodnocení ztížení společenského uplatnění dle metodiky Nejvyššího soudu ČR znalec vycházel z hodnoty jednoho bodu ve výši 256,86 Kč, vznikla-li bolest v roce 2015, přičemž celková výše ztíženého společenského uplatnění dosahuje částky 234.527,-Kč.

Jako **věcný důkaz** byla provedena plastová tyč šedé barvy o délce 118,5 cm, průměru 2,5 cm a váze 300,5 g, jež byla zajištěna při ohledání místa činu v bydlišti poškozené a obžalovaného v xxx dne 14.12.2015.

Na základě takto provedeného dokazování dospěl Městský soud v Praze k závěru, že v daném případě bylo jednoznačným a nezvratným způsobem prokázáno, že se obžalovaný Zdeněk M. dopustil jednání popsánoho shora ve výrokové části tohoto rozsudku pod bodem I., jímž naplnil všechny zákonné znaky trestného činu týrání osoby žijící ve společně obývaném bytě nebo domě podle § 215a odst. 1 tr. zákona, jakož i jednání popsánoho shora ve výrokové části tohoto rozsudku pod bodem II., jímž naplnil jednak všechny zákonné znaky zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm.b), d) tr. zákoníku a jednak zákonné znaky zvlášť závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, 2 písm.g) tr. zákoníku, spáchaného ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Soud přitom provedené důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

K závěrům o vině žalovaným jednáním soud dospěl i za situace, kdy obžalovaný sám ve své výpovědi učiněné v přípravném řízení, jakož i v řízení před soudem kategoricky

popřel, že by se tohoto jednání dopustil, tedy že by se v průběhu společného soužití s osobou poškozené Jany N. vůči své bývalé družce dopustil jakýchkoli projevů fyzického či psychického násilí, které je mu obžalobou kladeno za vinu. Obhajobu obžalovaného založenou na výše uvedeném tvrzení však soud ve světle ostatních provedených důkazů považuje za nevěrohodnou, nepravdivou a ryze účelovou, učiněnou ve snaze vyloučit následky vlastní trestní odpovědnosti za žalované jednání, neboť vina obžalovaného byla ve vztahu k oběma skutkům, které na sebe navazují, jednoznačným a nezvratným způsobem prokázána, a to zejména konzistentní výpovědí poškozené Jany N. ve spojení s přesvědčovými výpověďmi svědků Františka N. a Dagmar N., jakož i s výpovědí znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie MUDr. Petra Krekuleho a lékařských zpráv o vyšetření poškozené dne 14.12.2015 ve spojení se závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství zpracovaného MUDr. Ivanem Procházkou. Obžalovaný sám ve své výpovědi učiněné v řízení před soudem odmítl, že by poškozenou mimo jiné dne 13.12.2015 v nočních hodinách napadl plastovou tyčí, již poškozená v bytě užívala k odhánění koček, byť v rámci svého výslechu při vazebním zasedání dne 17.12.2015, tedy s odstupem cca 3 dnů od žalovaného jednání, po zákonném poučení mimo jiné o svém právu odepřít výpověď potvrdil, že předmětnou tyč vzal do ruky a poškozenou jí udeřil, neboť sám věří, že se skutek stal tímto způsobem. Naproti tomu v rámci hlavního líčení obžalovaný opakovaně vysvětloval vznik poranění u poškozené jejím pádem, popř. pádem kovových štaflí či jiných předmětů na její osobu v době, kdy se v podnapilém stavu nacházela v nočních hodinách dne 13.12.2015 po vzájemné hádce v prostoru kuchyně, což je však mechanismus, který není dle závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, zpracovaného MUDr. Ivanem Procházkou, s to vysvětlit vznik poranění, která byla objektivně u poškozené při jejím vyšetření dne 14.12.2015 zjištěna. Podle vyjádření jmenovaného znalce lze např. pádem štaflí na poškozenou vysvětlit vznik diagnostikované zlomeniny dolního konce pravé kosti loketní v oblasti nad zápěstím, nikoli však četné krevní výrony a oděrky ve vlasaté části hlavy, dále v oblasti hrudníku a břišní stěny a na horních i dolních končetinách, tzn. že s ohledem na četnost a lokaci diagnostikovaných poranění, která vznikla v téže době, je mechanismus vzniku zjištěných poranění tvrzený obžalovaným jednoznačně vyloučen. Rovněž sama poškozená odmítla, že by inkriminovaného dne sama upadla, v důsledku čehož by utrpěla některá z předmětných poranění, popř. že by ke vzniku těchto poranění došlo v důsledku pádu štaflí či jiných předmětů na dotčené části jejího těla. Obžalovaný sám nebyl současně schopen logickým a přesvědčivým způsobem vysvětlit změnu svého postoje v rámci hlavního líčení a vazebního zasedání ve vztahu k tvrzenému napadení poškozené v nočních hodinách dne 13.12.2015 za užití zajištěné plastové tyče.

Ve vztahu k jednání popsanému shora ve výrokové části tohoto rozsudku pod body I. a II. je tak vina obžalovaného jednoznačným a nezvratným způsobem prokázána zejména výpovědí poškozené Jany N., která se k okolnostem svého soužití s obžalovaným, včetně projevů fyzického a psychického napadání své osoby, opakovaně vyjádřila v přípravném řízení a v řízení před soudem, a to vždy přesvědčivým a konzistentním způsobem, přičemž na straně její osoby nebyly zjištěny jakékoli skutečnosti nasvědčující jejím případným snahám obžalovanému v dané trestní věci uváděním lživých a nepravdivých tvrzení uškodit, popř. sklony ke zkreslování prožívaných událostí. V této souvislosti nelze pominout vyjádření znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie MUDr. Petra Krekuleho, který vyšetřil duševní stav poškozené a jenž výslovně uvedl, že tvrzení poškozené k průběhu skutkového děje vycházejí z jejího vlastního prožitku, tedy zážitkové paměti a nejedná se tudíž o projevy jejích případných fabulací či zkreslené skutečnosti, neboť sklony k takovýmto projevům v chování a interpretaci nebyly u poškozené nikterak zjištěny. Znalec současně uvedl, že s ohledem na intelektové schopnosti poškozené a charakter její osobnosti je vyloučeno, že by

byla schopna jakékoli sofistikovanější lži, kterou by byla navíc s to interpretovat shodným způsobem po delší časové období, přičemž v dané věci poškozená vypovídala v rámci přípravného řízení, jakož i v řízení před soudem ve vztahu k žalovanému jednání a okolnostem svého vztahu s obžalovaným zcela konzistentně a obsáhle.

S výpovědi poškozené přitom korespondují i další provedené důkazy, zejména výpovědi svědků Františka N. a Dagmar N., kteří v inkriminované době udržovali přátelský kontakt s obžalovaným a poškozenou a tyto osoby také v jejich bytě v xxx příležitostně navštěvovali, popř. zde po určitou dobu sami přebývali, pročež tak byli v několika případech osobně přítomni projevům agresivního chování obžalovaného vůči poškozené. Svědkyně Dagmar N. potvrdila, že byla jednak v jednom či dvou případech přítomna tomu, kterak obžalovaný poškozenou napadl tím způsobem, že jí dal facku, přičemž v období května 2011, kdy byla na návštěvě v bytě poškozené v Xxx, byla přímým účastníkem situace, kdy obžalovaný poškozenou začal tahat za vlasy po zemi, načež fyzicky napadl úderem pěstí i svědkyni, která se poškozené slovně zastala. Svědkyně byla rovněž obeznámena s chováním obžalovaného vůči poškozené prostřednictvím SMS zpráv, které jí poškozená opakovaně zasílala a z jejichž obsahu bylo zřejmé, že jí obžalovaný opakovaně fyzicky napadá, což potvrzovala rovněž v rámci vzájemného fyzického kontaktu, kdy si svědkyně na rukách poškozené povšimla hematomů, ve vztahu k nimž naznačovala, že jí je způsobil obžalovaný v rámci fyzického napadení. Rovněž svědek František N., který bydlel společně s obžalovaným a poškozenou v jejich bytě v Xxx po dobu 2 měsíců v období roku 2013 a již od svého propuštění z výkonu trestu v roce 2010 je v jejich bytě 1x až 2x měsíčně navštěvoval, potvrdil, že byl v jednom případě přítomen tomu, kterak obžalovaný dal poškozené facku, přičemž sama poškozená se mu opakovaně svěčila, že jí obžalovaný fyzicky napadá, omezuje v kontaktu s přáteli a neustále jí něco zakazuje či nařizuje. S ohledem na skutečnost, že k osobám výše jmenovaných svědků nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by jakýmkoli způsobem snižovaly úroveň jejich věrohodnosti, neboť na straně těchto osoby nebyly zjištěny žádné poznatky svědčící o jejich tendenci obžalovanému záměrně v dané trestní věci uskozovat či naopak polehčovat, pročež je třeba jejich vyjádření považovat za věrohodná, pravdivá a správná, považuje soud za věrohodnou, pravdivou a správnou rovněž výpověď poškozené Jany N., neboť ta s výpověďmi obou výše jmenovaných svědků, jakož i lékařskými zprávami o jejím ošetření ze dne 14.12.2015 a vyjádřením znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství k mechanismu vzniku diagnostikovaných poranění ze dne 14.12.2015 a z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie k zjištění přítomnosti posttraumatické stresové poruchy včetně jejich příčin, plně koresponduje.

Věrohodnost, pravdivost a přesvědčivost výpovědi poškozené přitom není nikterak snižována ani skutečností, že poškozená v průběhu soužití s obžalovaným přispívala k vyvolání vzájemných hádek případnou konzumací alkoholických nápojů, jakož i tím, že s obžalovaným udržovala partnerský vztah i po dobu jeho výkonu trestu odnětí svobody od září 2009 do prosince 2010, či tím, že s obžalovaným po celou dobu vzájemného soužití i přes zjištěné projevy týrání udržovala intimní poměr, neboť tyto projevy chování a postoje poškozené jsou příznačné pro chování obětí domácího násilí, přičemž její ambivalentní přístup (nevyvážený a rozpolcený vztah) k osobě obžalovaného je dle vyjádření znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie MUDr. Krekuleho dán zejména nevyrovnaností její osobnosti, jakož i touhou poškozené, aby nebyla sama, což je skutečnost, již sama poškozená omlouvala své nulové reakce vůči nevhodnému chování ze strany obžalovaného, neboť se obávala jednak gradace fyzického napadání a jednak případného opouštění a samoty. Poškozená ve své výpovědi jednoznačným způsobem potvrdila, že jí obžalovaný počal fyzicky napadat již od počátku jejich vztahu a společného soužití v roce 2008, a to zpravidla v důsledku konzumace alkoholických nápojů, přičemž zpočátku tohoto soužití ji fyzicky

napadl fackami, údery pěstí či kopanci 1x za měsíc až 1x za tři měsíce, načež se frekvence útoků v posledním roce soužití snížila na útoky 1x za dva týdny. Poškozená současně jednoznačným způsobem potvrdila, že ji obžalovaný omezoval v běžném kontaktu s jejím sociálním okolím, zejména s jejími kamarádkami, že jí udílel příkazy a pokyny, které byla nucena plnit pod hrozbou fyzického napadení, nutil ji respektovat jeho režim včetně spánku, sledování televizních programů apod., přičemž neuposlechnutí takovýchto příkazů bylo postihováno dalším fyzickým napadáním. Výpovědi poškozené bylo rovněž prokázáno, že při fyzickém napadání ze strany obžalovaného opakovaně docházelo k jejímu uzamčení v bytě, jakož i pohrůzkám zabitím její osoby a osoby jejího syna v případě, že by vyhledala jakoukoli pomoc svého okolí, či tehdy, pokud by z její strany došlo k oznámení věci orgánům policie, přičemž jí obžalovaný rovněž opakovaně odebíral a v několika případech i zničil mobilní telefon. Tuto skutečnost nepřímo potvrdila rovněž svědkyně Dagmar N., jíž bylo známo, že obžalovaný poškozené v jednom případě z jí neznámého důvodu zničil mobilní telefon. Sama poškozená přesvědčivým způsobem popsala svoji sociální situaci, kdy nebyla s to se nevhodným projevům chování obžalovaného účinně bránit, neboť neměla povědomí o možnostech využití odborné pomoci specializovaných subjektů, přičemž se bála, že v případě využití této pomoci by mohlo dojít k dalšímu napadení ze strany obžalovaného a současně se obávala rovněž toho, že by mohla být sama, což odmítala.

Při posouzení charakteru chování obžalovaného nelze pominout rovněž závěry znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie MUDr. Petra Navrátila, dle kterého se obžalovaný v době žalovaného jednání dne 13.12.2015 nacházel ve stavu prosté, popř. středně těžké opilosti, aniž by ve vztahu k jeho osobě byly zaznamenány znaky patické opilosti, či jiné abnormální reakce na alkohol. Obžalovaný není závislý na alkoholu, ve vztahu k němuž je schopen se zdržet prvního požití a regulovat jeho další užívání, přičemž je schopen předvídat následky požití alkoholu pro svoji osobu a jednání, přičemž i ve vztahu k jeho osobě může alkohol v obecné rovině působit jako činitel snižující zábrany a jeho sebekontrolu. Alkohol byl s to u obžalovaného dle znalce navodit negativní emoce, tj. zlost, vztek, frustraci a žárlivost, aniž by však došlo k narušení kontaktu obžalovaného s realitou. Vztah obžalovaného k poškozené byl znalcem ohodnocen jako emočně intenzivní, jenž může kolísat od emocí pozitivních k emocím negativním, tzn. že byl způsobilý v obžalovaném navodit pocity nepohody, žárlivosti, frustrace, následného vzteku či zloby z toho, že se určitá situace, např. i v důsledku konzumace alkoholu ze strany poškozené, nevyvíjí podle jeho představ. Tomu odpovídá vyjádření poškozené, dle které docházelo k projevům fyzického napadání ze strany obžalovaného zejména v případech, kdy konzumoval alkoholické nápoje a kdy ona sama neuposlechla jeho pokynů a příkazů s tím, že je třeba určitou činnost vykonat okamžitě a v obžalovaným požadované kvalitě a podle jeho představ. Dané chování obžalovaného vůči poškozené, které trvalo po celou dobu existence jejich partnerského vztahu, tj. od roku 2008 až do prosince 2015, vyjma období od září 2009 do prosince 2010, kdy byl obžalovaný ve výkonu trestu odnětí svobody, přitom představuje faktor mající zásadní vliv na rozvoj neurotických obtíží zjištěných u poškozené, které se u ní v průběhu roku 2014 rozvinuly ve středně těžkou posttraumatickou stresovou poruchu. Ta se u poškozené projevovala mimo jiné úzkostí, depresivním laděním, vracením vzpomínek na konfliktní situace, poruchami spánku a traumatizací, jakož i pocity strachu, což jsou dle vyjádření znalce MUDr. Krekuleho typické projevy posttraumatické stresové poruchy. Na jejím vzniku se mohly podílet i další faktory v podobě existenční nouze, úmrtí matky či úmrtí bývalého partnera v období roku 2008, tedy krátce před navázáním vztahu s obžalovaným, nicméně na vzniku posttraumatické stresové poruchy se v daném případě zásadním způsobem podílely hádky a konfliktní situace s obžalovaným.

Ve vztahu k jednání popsanému shora ve výrokové části tohoto rozsudku pod bodem II. má soud rovněž za prokázané, že dne 13.12.2015 ve večerních hodinách obžalovaný poškozenou v jejich bytě v Xxx fyzicky napadl po předchozím slovním konfliktu, a to opakovanými údery plastovou tyčí o délce 118,5 cm, průměru 2,5 cm a váze 300,5 g do oblasti hlavy, zad, horních a dolních končetin, čímž jí podle lékařské zprávy o jejím ošetření ze dne 14.12.2015 ve spojení se závěry znaleckého posudku zpracovaného MUDr. Procházkou způsobil zlomeninu dolního konce pravé kosti loketní v oblasti nad zápěstím s mírným posunem úlomků v podélné ose předloktí o cca 4 mm, dále četné krevní výrony a oděrky ve vlasaté části hlavy s maximem na přechodu levé čelné a temenní krajiny a pravé spánkové a temenní krajiny hlavy s pohmatovou bolestivostí a mnohočetné krevní výrony v oblasti hrudní a břišní stěny a na horních i dolních končetinách. Tvrzení poškozené o tom, že ji obžalovaný zasáhl nejméně 4 až 5 údery vedenými značnou intenzitou do oblasti horních končetin, jimiž si kryla hlavu, a zad, odpovídá rovněž vyjádření znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, dle kterého vznikla zlomenina dolního konce pravé kosti loketní účinkem tupého násilí, které působilo větší až velkou intenzitou na dolní část malíkové hrany pravého předloktí, přičemž velmi prudký úder plastovou tyčí na dolní část malíkové hrany pravého zápěstí, a to např. v průběhu sebeobrany, kdy si poškozený kryje hlavu rukama, je mechanismus, který je s to dobře vysvětlit vznik tohoto poranění. S ohledem na charakter tupého předmětu, tj. plastovou tyč, musela být dopadová rychlost velmi vysoká, aby následně uvolněná kinetická energie byla způsobilá ke vzniku zlomeniny. Rovněž ostatní úrazové změny, které vznikly opakovaným a mnohonásobným účinkem tupého předmětu, který až střední intenzitou účinkoval na místa jejich vzniku, jsou dobře vysvětlitelné poškozenou tvrzenými opakovanými údery plastovou tyčí do oblasti hlavy, trupu a končetin. Citovanými závěry znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství MUDr. Procházký je jednoznačně zpochybněna verze prezentovaná obžalovaným v jeho výpovědi, a to pád poškozené, popř. pád těžšího předmětu na její osobu (např. kovových štaflí, kovového nádoby apod.), neboť zjištěná četnost a rozmístění poranění, která byla u poškozené dne 14.12.2015 při jejím lékařském ošetření objektivně diagnostikována, podle znalce jednoznačně vylučuje tento mechanismus případného vzniku, zatímco opakované údery plastovou tyčí, která byla navíc při zadržení obžalovaného v místě jeho bydliště orgány Policie ČR zajištěna, vzniku těchto poranění jednoznačně odpovídá. V této souvislosti nelze pominout ani fotodokumentaci poškozené pořízenou po zadržení obžalovaného orgány Policie ČR, kde jsou patrné hematomy v oblasti zad a horních a dolních končetin, přičemž zejména hematomy v oblasti zad svým tvarem jednoznačně odpovídají tvaru útočného nástroje, který obžalovaný použil, tj. plastové tyči, která byla v bytě zajištěna a jež sloužila dle souhlasného vyjádření obžalovaného i poškozené k odhánění přítomných koček. Současně nelze pominout vyjádření znalce MUDr. Procházký, dle kterého jsou zjištěná poranění poškozené stejného stáří, přičemž vznikla v průběhu několika minut, či desítek minut. Obžalovaný sám přitom ve své prvotní výpovědi v rámci vazebního zasedání krátce po zadržení potvrdil, že poškozenou předmětnou tyčí fyzicky napadl, načež v řízení před soudem tvrdil opak, aniž by byl schopen změnu svého postoje logickým a přesvědčivým způsobem vysvětlit.

Poškozená přesvědčivým a logickým způsobem rovněž vysvětlila své chování v ranních hodinách dne 14.12.2015, tedy s odstupem několika hodin po fyzickém napadení obžalovaným, kdy utekla do kuchyně bytu, kde setrvala až do ranních hodin, přičemž se v tomto prostoru schovala a zabaríkadovala a do ostatních částí bytu vstoupila až v ranních hodinách dne 14.12.2015, kdy obžalovaný ještě spal. Z bytu však nemohla odejít, neboť ji obžalovaný odebral klíče, které následně náhodně našla mezi věcmi umístěnými v kuchyni a současně ji obžalovaný odebral i funkční mobilní telefon tak, aby si nemohla přivolat případnou pomoc. Z bytu tedy odešla až poté, co se obžalovaný probudil a co se domluvili na

tom, že dojde zakoupit cigarety, což však neučinila a na místo toho se obrátila s žádostí o pomoc na orgány Policie ČR, které následně provedly zadržení obžalovaného v bytě samém. Tvrzení poškozené o tom, že k jejímu fyzickému napadení obžalovaným docházelo zejména v době, kdy obžalovaný konzumoval alkoholické nápoje, přičemž odbrzdění negativních emocí, včetně zlosti, vzteku, frustrace a žárlivosti požitým alkoholem potvrdil rovněž znalec MUDr. Navrátil, odpovídá mimo jiné i skutečnost, že u obžalovaného byla po jeho zadržení při dechové zkoušce provedené dne 14.12.2015 v 16:14 hod. zjištěna přítomnost 1,85 % alkoholu. Přítomnost alkoholu byla zjištěna rovněž při dechové zkoušce u poškozené, která byla provedena dne 14.12.2015 v 15:28 hod., přičemž přítomnost alkoholu dosahovala 1,13 %, nicméně tato skutečnost není z hlediska posouzení trestnosti jednání obžalovaného relevantní, neboť ani opilost poškozené a její případné nevhodné slovní projevy na adresu obžalovaného tomuto nedávají žádný sebemenší důvod k agresivním projevům vůči její osobě, včetně jejího brutálního napadení vedoucího k zjištěným poraněním. Tvrzení obžalovaného o neschopnosti jakéhokoli fyzického napadení poškozené za užití plastové tyče s ohledem na jeho ortopedické problémy považuje soud za účelové, činěné ve snaze vyloučit, popř. eliminovat následky vlastní trestní odpovědnosti za uvedené jednání, neboť z fotodokumentace zajištěné v mobilním telefonu obžalovaného je zřejmé, že nejméně na fotografii opatřené datem 27.07.2014 je obžalovaný zachycen s pravou horní končetinou zvednutou na úroveň hlavy, přičemž ani po jeho zadržení orgány Policie ČR dne 14.12.2015 nebylo v rámci provedeného lékařského vyšetření zjištěno, že by trpěl jakýmkoli obtížemi ve vztahu k horním končetinám. Současně nelze pominout vyjádření znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství MUDr. Procházky, dle kterého není k prudkému úderu plastovou tyčí, jímž došlo k vyvinutí vysoké dopadové rychlosti, která u poškozené vyvolala zlomeninu dolního konce pravé kosti loketní, zapotřebí žádné zvýšené fyzické zdatnosti, tzn. že takového jednání v podobě prudkého švihnutí či úderu plastovou tyčí o délce 118,5 cm, průměru 2,5 cm a váze 300,5 g je schopen jakýkoli průměrně fyzicky zdatný jedinec.

S ohledem na intenzitu působícího násilí za užití plastové tyče, kdy tupé násilí působilo větší až velkou intenzitou na oblast dolní části malíkové hrany pravého předloktí, jímž si poškozená kryla hlavu, na niž stejně jako na oblast zad a břicha byly vedeny úderu touto tyčí ze strany obžalovaného, mohlo dle závěrů znalce MUDr. Procházky dojít k závažným úrazovým změnám, a to jednak v oblasti hlavy (zejména ve spánkových krajinách, kde je kost relativně tenká, tj. např. ke zlomenině kosti spánkové, nitrolebnímu krvácení, poranění mozku i s přímým ohrožením života poškozené, např. v případě neúčinné sebeobrany), jakož i v oblasti trupu (zejména ke zlomenině žeber, tupému poranění hrudních a břišních orgánů se zakrvácením tělních dutin) a v oblasti končetin (zejména horních se zlomeninami dlouhých kostí). Prokázaný úrazový mechanismus v podobě velmi prudkého úderu plastovou tyčí tak byl při vysoké dopadové rychlosti způsobilý ke vzniku závažných úrazových změn, které mohly vést k vážné poruše zdraví, jakož i přímému ohrožení života poškozené.

Při posouzení okolností soužití obžalovaného s poškozenou a jejich vzájemného vztahu, jakož i náhledu obžalovaného na žalované jednání nelze pominout mimo jiné i obsah dopisů, které byly obžalovaným v období měsíců února a března 2016 zasílány z vazební věznice osobě poškozené a v nichž obžalovaný poškozenou prostřednictvím citového nátlaku a vydírání nabádá jednak k tomu, aby sama poskytla záruku za dovršení jeho nápravy v náhradu vazby, přičemž ji zcela záměrně ve snaze docílit svého propuštění z vazby, popř. zmírnění užití právní kvalifikace uvedeného jednání, sliboval sňatek a společnou budoucnost, přičemž se jí snažil podsunout tezi, že si fyzické napadení ze strany jeho osoby toliko

vyfabulovala a orgánům činným v trestním řízení sdělované skutečnosti pouze zkreslila, čemuž však neodpovídá faktický stav provedeného dokazování.

Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem tak neměl soud o vině obžalovaného Zdeňka M. jednáním popsaným shora ve výrokové části tohoto rozsudku pod body I. a II. žádných pochybností, neboť veškeré výše uvedené důkazy vyjma výpovědi obžalovaného spolu vzájemně korespondují a vytvářejí logicky soudržný řetězec, z něhož bezpečně plyne zjištěný skutkový stav, pročež rozhodl tak, jak je uvedeno shora.

Obžalovaný Zdeněk M. svým jednáním popsaným shora ve výrokové části tohoto rozsudku pod bodem I. naplnil všechny zákonné znaky trestného činu podle § 3 tr. zákona, tedy jednak znak formální v podobě skutkové podstaty trestné činu týrání osoby žijící ve společně obývaném bytě nebo domě podle § 215a odst. 1 tr. zákona, stejně jako znak materiální v podobě společenské nebezpečnosti činu, která je v tomto případě dána porušením zájmu společnosti na ochraně rodinných a partnerských vztahů, jakož i lidské důstojnosti a zdraví každého jedince, v tomto případě poškozené Jany N.. Naproti tomu svým jednáním popsaným shora ve výrokové části tohoto rozsudku pod bodem II. obžalovaný naplnil všechny zákonné znaky trestného činu podle § 13 odst. 1 tr. zákoníku, tedy jednak znak formální v podobě skutkové podstaty zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. b), d) tr. zákoníku a zvláště závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, 2 písm. g) tr. zákoníku, spáchaného ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, stejně jako znak společenské škodlivosti. Z chování obžalovaného, zejména okolností a charakteru žalovaného jednání včetně rozsahu tohoto jednání a délky období, po které se obžalovaný uvedeného jednání dopouštěl, je zřejmé, že uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu, zejména norem práva civilního a správního, není v daném případě dostačující, neboť s ohledem na charakter protiprávního jednání obžalovaného by nebylo použití jiných právních prostředků dostatečně efektivní. V daném případě je třeba navíc zajistit ochranu elementárním právním hodnotám před činy zvláště škodlivými pro společnost, což zásah do společenského zájmu na ochranu zdravých partnerských vztahů, lidské důstojnosti a zdraví každého jedince, v tomto případě poškozené Jany N., k jejíž škodě se obžalovaný psychického a fyzického týrání po delší dobu dopouštěl, bezesporu je.

Oproti podané obžalobě soud upravil popis skutkového děje tak, aby odpovídal výsledkům dokazování provedeného v rámci hlavního líčení, aniž by tímto zásahem v podobě dílčí korekce došlo k jakémukoli narušení zásady zachování totožnosti skutku. Dané jednání byl soud nucen s ohledem na jeho charakter a dobu páchání rozdělit do dvou na sebe vzájemně navazujících skutků, jejichž dělicím kritériem byla doba, po kterou obžalovaný od 23.09.2009 do 16.12.2010 vykonával trest odnětí svobody ve věznicí Plzeň - Bory, pročež se v této době vůči poškozené Janě N. nedopouštěl žádných prokazatelných projevů psychického či fyzického týrání. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že obžalovaný po dobu 15 měsíců výkonu trestu odnětí svobody nebyl s to udržovat jím dříve navozený protiprávní stav v podobě týrání své partnerky, pročež bylo třeba jeho jednání, které vůči poškozené uskutečňoval v období roku 2008 až do 23.09.2009, kdy nastoupil výkon trestu a jež naplňuje zákonné znaky trestného činu ve smyslu § 215a tr. zákona jako tehdy platné a účinné právní normy, posoudit jako samostatný skutek, zatímco jednání, jež počal uskutečňovat po výstupu z výkonu trestu odnětí svobody, soud posoudil jako samostatný skutek naplňující zákonné znaky dvou trestných činů ve smyslu § 199 odst. 1, 2 písm. b), d) tr. zákoníku a § 145 odst. 1, 2 písm. g) tr. zákoníku za užití § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Soud se v daném případě neztotožnil s žalobním návrhem státní zástupkyně, dle kterého bylo jednání obžalovaného posouzeno jako jeden skutek, neboť období 15 měsíců, kdy obžalovaný pobýval ve výkonu trestu odnětí

svobody a nebyl tudíž schopen nevhodným způsobem působit na osobu poškozené a tu psychickým či fyzickým způsobem týrat, protože je na místě toto jednání posoudit jako dva samostatné skutky, když výkonem uloženého trestu v trvání 15 měsíců došlo k přerušení navozeného protiprávního stavu, jenž byl jednáním obžalovaného nadále udržován, když trestný čin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 tr. zákoníku, resp. dle § 215a tr. zákona je ve smyslu judikatury Nejvyššího soudu ČR třeba posoudit jako trvající trestný čin. (viz usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 17.12.2014, sp. zn. 15 Tdo 887/2014).

Ve smyslu § 16 odst. 1 tr. zákona soud posoudil trestnost jednání obžalovaného popsaného pod bodem I. podle trestního zákona účinného do 31.12.2009, tj. podle normy účinné v době spáchání činu, který je ohraničen dobou od roku 2008 do 23.09.2009, kdy obžalovaný nastoupil výkon trestu odnětí svobody, neboť aplikace trestního zákoníku jako pozdějšího zákona není při posouzení trestnosti jednání obžalovaného pro tohoto jako pachatele uvedeného jednání příznivější. Při posouzení uvedeného jednání podle § 215a odst. 1 tr. zákona je obžalovaný ohrožen trestem odnětí svobody až na 3 léta, zatímco při kvalifikaci identického jednání dle trestního zákoníku jako normy účinné od 01.01.2010 je podle § 199 odst. 1 tr. zákoníku ohrožen trestem odnětí svobody na 6 měsíců až 4 léta, tedy trestem přísnějším. Z uvedeného je tak zřejmé, že podmínky trestnosti žalovaného jednání popsaného pod bodem I. stejně jako trest, který hrozí pachateli uvedeného trestného činu podle nového trestního zákoníku, jsou přísnější, tzn. že ustanovení nového trestního zákoníku není pro pachatele předmětného trestného činu příznivější a tudíž je ve smyslu § 16 odst. 1 tr. zákona třeba postupovat podle zákona účinného v době spáchání tohoto činu.

Jednání obžalovaného popsané shora ve výrokové části tohoto rozsudku pod bodem I. bylo kvalifikováno jako trestný čin týrání osoby žijící ve společně obývaném bytě nebo domě podle § 215a odst. 1 tr. zákona, aniž by byl splněn kvalifikační znak „páchání činu po delší dobu“, s nímž je spojen přísnější postih pachatele, neboť v daném případě bylo výpovědi poškozené prokázáno, že obžalovaný ji v rámci společného soužití fyzicky napadal pěstmi, fackami a kopanci cca 1x za měsíc až 1x za tři měsíce, přičemž tyto projevy fyzického týrání ve spojení s projevy psychického týrání, jež poškozená ve své výpovědi rovněž popsala, (omezování kontaktu s okolím, udílení příkazů a pokynů, za jejich neplnění jí hrozilo fyzické napadání, výhrůžky zabitím apod.) nedosahovaly takové frekvence ani intenzity, aby je bylo možno posoudit jako jednání páchané po delší dobu ve smyslu § 215a odst. 2 písm. b) tr. zákona. V této souvislosti nelze pominout ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu ČR (např. R 11/1984, R 20/1984-I a R 20/2006), dle které je týráním takové jednání pachatele, které se vyznačuje zlým nakládáním s poškozenou osobou a současně se vyznačuje vyšším stupněm hrubosti a bezcitnosti, jakož i určitou mírou trvalosti a současně dosahuje takové intenzity, aby bylo schopno vyvolat stav, kdy postižená osoba, která je takovému jednání vystavena, jej pociťuje jako těžké příkoří, resp. pociťuje psychické nebo i fyzické útrapy. Z výše uvedené rozhodovací praxe obecných soudů je tedy zřejmé, že předpokladem týrání spolužijící osoby je trvání takového protiprávního stavu po určitou dobu, protože znak určité trvalosti (časový faktor udržování protiprávního stavu v podobě týrání) představuje základní kvalifikační znak takového jednání, neboť za týrání nelze označit izolované dílčí útoky obžalovaného vůči poškozenému. Ve vztahu k jednání popsanému shora ve výrokové části tohoto rozsudku pod bodem I. bylo souhlasným vyjádřením obžalovaného a poškozené, jakož i svědků N., N. a H. prokázáno, že oba jmenovaní již od počátku svého vztahu až do nástupu obžalovaného do výkonu trestu odnětí svobody v září 2009 obývali společný byt v Xxx, Xxx, tzn. že v daném případě byl splněn znak společného obývání bytu, který je zákonným znakem tohoto trestného činu. Obžalovaný byl současně v předmětném období životním partnerem poškozené, tzn. že se jednalo o osoby sobě blízké ve smyslu § 89 odst. 8 tr. zákona.

Naproti tomu ve vztahu k jednání popsanému shora ve výrokové části tohoto rozsudku pod bodem II. soud daný skutek posoudil podle trestního zákoníku jako normy účinné v době spáchání skutku, jenž byl ukončen dne 14.12.2015 v souvislosti se zadržením obžalovaného orgány Policie ČR, když k navození a udržování protiprávního stavu v podobě týrání osoby poškozené docházelo kontinuálně již od 16.12.2010, kdy se obžalovaný vrátil z výkonu trestu odnětí svobody, až do okamžiku jeho zadržení. Rovněž ve vztahu k tomuto jednání bylo souhlasným vyjádřením poškozené a obžalovaného, jakož i výše jmenovaných svědků prokázáno, že obžalovaný s poškozenou společně obývali jako partneři byt v Xxx, Xxx a následně od roku 2014 byt v Xxx, tzn. že se jednalo o osoby obývající společné obydlí, jakož i osoby sobě blízké ve smyslu § 199 tr. zákoníku ve spojení s § 125 tr. zákoníku. S ohledem na délku období, po které obžalovaný poškozenou po návratu z výkonu trestu odnětí svobody fyzicky a psychicky týral (období cca 5 let), jakož i rozličnost projevů nevhodného chování obžalovaného vůči poškozené a zkracujícím se frekvencím napadání poškozené (zpočátku 1x za měsíc až 1x za tři měsíce a v posledním roce soužití 1x za dva týdny) soud dospěl k závěru, že jednání obžalovaného je na místě kvalifikovat jako zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákoníku, neboť v páčání trestného činu v podobě týrání poškozené pokračoval po delší dobu. Současně bylo jednání obžalovaného posouzeno též ve smyslu § 199 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, neboť týrání poškozené vedlo ke vzniku a prohloubení neurotických obtíží, které přerostly ve středně těžký stav posttraumatické stresové poruchy, jež se u poškozené podle závěrů znalce MUDr. Krekuleho v plné míře rozvinula cca 1 rok před posledním fyzickým napadením, tj. v závěru roku 2014. Podle vyjádření jmenovaného znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, který vyšetřil duševní stav poškozené, přitom hádky a fyzické konflikty ze strany obžalovaného vyústily v rozvoj posttraumatické stresové poruchy, na jejímž vzniku se sice podílely i další faktory, nicméně zásadní vliv na její rozvoj měly právě projevy nevhodného chování ze strany obžalovaného. Posttraumatickou stresovou poruchu je přitom třeba kvalifikovat jako těžkou újmu na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku, k jejímuž vyvolání ve smyslu § 199 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku stačí toliko nedbalostní zavinění ze strany obžalovaného.

Jednání obžalovaného popsané shora ve výrokové části tohoto rozsudku pod bodem II. s ohledem na výsledky provedeného dokazování rovněž naplňuje zákonné znaky zvlášť závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, 2 písm. g) tr. zákoníku, spáchaného ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, a to nikoli ve vztahu k diagnostikované posttraumatické stresové poruše u poškozené, nýbrž ve vztahu k poslednímu incidentu, k němuž ze strany obžalovaného došlo v nočních hodinách dne 13.12.2015, kdy poškozenou brutálně napadl opakovanými údery plastovou tyčí vedenými do oblasti hlavy, trupu a horních končetin. Z výpovědi znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství MUDr. Procházky má soud za prokázané, že úrazový mechanismus v podobě velmi prudkého úderu plastovou tyčí o délce 118,5 cm, průměru 2,5 cm a váze 300,5 g byl v daném případě způsobilý k vyvolání závažných úrazových změn u poškozené, a to jednak v oblasti hlavy, zejména spánkových krajinách, kde je kost relativně tenká (např. zlomeniny kosti spánkové, nitrolebního krvácení, poranění mozku i s přímým ohrožením života poškozené, např. v případě neúčinné sebeobrany), dále v oblasti trupu (zejména zlomeniny žeber, tupého poranění hrudních a břišních orgánů se zakrvácením tělních dutin) a v oblasti končetin (zejména horních se zlomeninami dlouhých kostí). Tento mechanismus tak byl při vysoké dopadové rychlosti, která byla v daném případě jednoznačně prokázána, reálně způsobilý ke vzniku závažných úrazových změn, které mohly vést k vážné poruše zdraví, jakož i k přímému ohrožení života poškozené, pročež soud jednání obžalovaného ve vztahu k tomuto dílčímu projevu týrání poškozené (tj. ve vztahu k jeho jednání ze dne 13.12.2015)

kvalifikoval mimo jiné jako jednočinný souběh se zvláště závažným zločinem těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, 2 písm.g) tr. zákoníku, spáchaným ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku.

Jednání obžalovaného popsané shora ve výrokové části tohoto rozsudku pod bodem II. bylo kvalifikováno rovněž jako zvláště závažný zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 2 písm. g) tr. zákoníku, neboť se obžalovaný těžkého ublížení na zdraví dopustil opětovně, když byl rozsudkem Okresního soudu v Berouně ze dne 28.11.2005, sp. zn. 1 T 190/2005 pravomocně uznán vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 tr. zákona, spáchaným ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zákona, a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 4 let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou, tzn. že se žalovaného jednání naplňujícího zákonné znaky trestného činu těžkého ublížení na zdraví dopustil přesto, že byl za takový čin již v minulosti pravomocně odsouzen i potrestán, když z výkonu trestu odnětí svobody byl propuštěn dne 16.12.2010.

V jednání obžalovaného popsaném pod body I. a II. výrokové části tohoto rozsudku je v daném případě na podkladě výsledků provedeného dokazování možné spatřovat zavinění nejméně ve formě nepřímého úmyslu ve smyslu § 4 písm. b) tr. zákona (jednání pod bodem I.) a podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku (jednání pod bodem II.), neboť obžalovaný věděl, že svým jednáním může způsobit porušení či ohrožení zájmu společnosti na ochraně zdravých partnerských vztahů, zdraví a lidské důstojnosti poškozené Jany N., která byla jeho životní družkou, přičemž pro případ, že takové ohrožení či porušení způsobí, s tím byl srozuměn. K závěrům o úmyslné formě zavinění je soud veden zejména okolnostmi žalovaného jednání, kdy obžalovaný ve svém protiprávním jednání v podobě týrání poškozené kontinuálně pokračoval po delší časové období (celkem po dobu více než 6 let), přičemž toto své jednání vůči poškozené započal již bezprostředně po navázání partnerského vztahu a nadále v něm pokračoval i poté, co se vrátil po 15 měsících z výkonu trestu odnětí svobody. Pominout přitom nelze ani skutečnost, že obžalovaný poškozenou týral rozličným způsobem, a to psychicky i fyzicky, přičemž ve vztahu k naplnění zákonných znaků trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí ve smyslu § 199 tr.zákoníku, resp. § 215a tr. zákona není nezbytně nutné, aby u týrané osoby vznikly jakékoli následky na zdraví v podobě zranění či jiné obdobné újmy, neboť týrání nemusí mít nutně jen podobu fyzického násilí, ale může spočívat i v působení psychických útrap, popř. být v rovině sexuálního násilí, ekonomického násilí, vyvolání stavu sociální izolace či být různorodou kombinací některých z těchto forem. Použití fyzického násilí pak má v každém konkrétním případě vliv na posouzení společenské škodlivosti daného jednání z hlediska splnění podmínek pro uplatnění trestní odpovědnosti pachatele a trestněprávních důsledků s ním spojených, popř. na právní závěr o možném souběhu více trestných činů. Vyšší stupeň hrubosti a bezcitnosti je přitom třeba vázat k jednání pachatele jako celku, neboť jednotlivé dílčí akty takového jednání, jsou-li posuzovány izolovaně samy o sobě, nemusí být nutně příliš závažné. Podstatné je, že vyššího stupně hrubosti a bezcitnosti dosahují tyto dílčí ataky v kontextu daném konkrétními okolnostmi, za kterých k nim dochází, svou povahou, návazností, četností, opakováním, stupňováním, charakterem vzájemného vztahu pachatele a týrané osoby apod. (k tomu blíže R 20/1960, R 11/1984-I a R 20/2006). Současně je třeba přihlídnout ke skutečnosti, že impulsem pro ukončení daného škodlivého chování obžalovaného vůči poškozené bylo až oznámení incidentu ze dne 13.12.2015 orgánům Police ČR poškozenou, resp. zadržení obžalovaného orgány Policie ČR, načež lze od tohoto okamžiku také zaznamenat zlepšení zdravotního, resp. psychického stavu poškozené, u níž lze v případě absence jakékoli další traumatizace spojené s konflikty s obžalovaným dle vyjádření znalce z oboru zdravotnictví,

odvětví psychiatrie MUDr. Krekuleho očekávat plné odeznění diagnostikované posttraumatické stresové poruchy, a to v horizontu cca 6 měsíců až jednoho roku.

Při úvaze o druhu a výměře trestu pro obžalovaného soud přihlédl ke všem kritériím uvedeným v § 38 tr. zákoníku, § 39 odst. 1, 2 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku a za přiměřený všem okolnostem případu, charakteru spáchané trestné činnosti, osobě obžalovaného, délce trestního řízení, jakož i době, která od spáchaní obou trestných činů uplynula, má trest odnětí svobody v trvání 7 let a 6 měsíců, tj. trest v dolní polovině zákonné trestní sazby stanovené pro zvlášť závažný zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 2 tr. zákoníku. Soud v daném případě obžalovanému ukládal trest úhrnný ve smyslu § 43 odst. 1 tr. zákoníku, neboť jej odsuzoval pro více trestných činů projednávaných ve společném řízení, za které mu ukládal trest podle § 145 odst. 2 tr. zákoníku jako ustanovení, které se vztahuje na čin z nich nejpřísněji trestný. V neprospěch obžalovaného výrazným způsobem vyznívá zejména skutečnost, že se dopustil celkem 3 úmyslných trestných činů, přičemž tohoto jednání se dopouštěl vůči své životní partnerce, tedy ženě, která měla omezené možnosti účinné obrany, a to mimo jiné i s přihlédnutím k jejím intelektovým schopnostem a charakteristickým rysům její osobnosti, včetně ambivalentního vztahu k osobě obžalovaného a potřebě žít s partnerem, neboť se obávala samoty, což byl faktor, díky němuž byla schopná po delší dobu snášet neakceptovatelné projevy chování obžalovaného, tzn. že se svého protiprávního jednání dopouštěl vůči osobě, jež od něho očekávala ochranu, pomoc, důvěru a vlídné zacházení, nikoli rozličné formy fyzického a psychického týrání. Pominout nelze ani délku časového úseku, po který se obžalovaný tohoto jednání dopouštěl, kdy ve svém týrání poškozené jako své bývalé partnerky pokračoval po dobu cca 1,5 roku a poté s odstupem 15 měsíců, kdy byl ve výkonu trestu odnětí svobody, dále po dobu cca 5 let. Na straně obžalovaného nebyly naproti tomu shledány žádné významné polehčující okolnosti, neboť se k žalovanému jednání nedoznal a z jeho strany nedošlo ani k žádným krokům spojeným s případným projevem účinné lítosti či náhradou způsobené škody. Vzhledem ke všem těmto skutečnostem je tudíž na místě obžalovanému ukládat takový druh a výměru trestu, jímž by byla zajištěna účinná ochrana společnosti před případným opětovným pácháním trestné činnosti ze strany jeho osoby, protože na něho nelze působit toliko citelným podmíněným trestem nespojeným s bezprostředním omezením jeho osobní svobody, neboť tento druh trestu by odpovídajícím způsobem nevystihoval závažnost žalovaného jednání, okolnosti jeho spáchaní a osobní poměry obžalovaného, pro něhož se předmětná trestná činnost stala již nedílnou a zcela běžnou součástí jeho partnerského života.

Pro výkon uloženého trestu byl obžalovaný ve smyslu § 56 odst. 2 písm.c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou, neboť mu byl ukládán trest za úmyslný trestný čin ve výměře převyšující 3 léta. Na straně obžalovaného současně nebyly v dané trestní věci shledány podmínky pro zařazení jeho osoby do věznice mírnějšího typu ve smyslu § 56 odst. 3 tr. zákoníku. Stanovený druh a výměra trestu se zařazením do příslušného typu věznice by podle názoru soudu měly posílit výchovný vliv uložené sankce na osobu obžalovaného a zároveň tomuto pomoci při uvědomění si následků vlastní trestní odpovědnosti za předmětné jednání, jakož i dostatečným způsobem zajistit ochranu společnosti před případným dalším delikventním jednáním ze strany jeho osoby. Stanovený druh a výměra trestu by měly současně náležitým způsobem vyjadřovat závažnost a význam trestním zákoníkem chráněného společenského zájmu, který byl protiprávním jednáním obžalovaného narušen, tj. význam ochrany partnerských vztahů, zdraví a lidské důstojnosti jedince před nežádoucími zásahy ze strany spolužijících osob.

V dané trestní věci byly současně shledány zákonné podmínky pro uložení trestu propadnutí věci ve smyslu § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, a to plastové tyče šedé barvy o délce 118,5 cm, průměru 2,5 cm a hmotnosti 300,5 g, tedy věci, která byla zajištěna při ohledání místa činu v bytě užívaném obžalovaným a poškozenou, neboť z výsledků provedeného dokazování je zřejmé, že se jedná o věc, která byla použita ke spáchání žalovaného jednání popsaneho shora ve výrokové části tohoto rozsudku pod bodem II., když podle poškozené ji touto tyčí obžalovaný opakovaně udeřil do oblasti hlavy, trupu a horních končetin, a to nejméně ve večerních hodinách dne 13.12.2015. Tento mechanismus vzniku poranění ve své výpovědi potvrdil rovněž znalec z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství MUDr. Ivan Procházka, přičemž stopám po zásahu tyčí odpovídají rovněž hematomy zjištěné na těle poškozené v rámci fotodokumentace pořízené po zadržení obžalovaného orgány Policie ČR. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že propadnutí této věci si žádá potřeba eliminovat jakékoli případné budoucí zneužití této věci v souvislosti s pácháním obdobné trestné činnosti ze strany obžalovaného, jenž tuto tyč použil vůči poškozené k zesílení svého fyzického útoku, přičemž velmi prudké údery touto plastovou tyčí mohly vést k závažným úrazovým změnám v oblasti hlavy, trupu a končetin poškozené, tedy k vážné poruše zdraví, jakož i přímému ohrožení jejího života.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu uložil soud obžalovanému povinnost zaplatit na náhradě nemajetkové újmy poškozené Janě N., která se prostřednictvím své zmocněnkyně řádně a včas připojila s nárokem na náhradu nemajetkové újmy k danému trestnímu řízení, částku ve výši 290.779,34 Kč, neboť v daném řízení byla prokázána příčinná souvislost (tzv. kauzální nexus) mezi jednáním obžalovaného popsaneho shora ve výrokové části tohoto rozsudku pod bodem II. a nemajetkovou újmou způsobenou poškozené, a to tím, že ji jednak dlouhodobě psychicky a fyzicky týral, čímž u ní došlo ke vzniku posttraumatické stresové poruchy středního stupně, jakož i tím, že ji ve večerních hodinách dne 13.12.2015 napadl opakovanými prudkými údery plastovou tyčí, v důsledku čehož jí způsobil zlomeninu dolního konce pravé kosti loketní, četné krevní výrony a oděrky ve vlasaté části hlavy, jakož i mnohočetné krevní výrony v oblasti hrudní a břišní stěny a na horních i dolních končetinách. Soud při své rozhodovací činnosti o nároku poškozené vycházel zejména z vyjádření znalců z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství a zdravotnictví, odvětví zdravotnická odvětví různá se specializací neurologie a stanovení nemateriální újmy na zdraví, podle kterých bylo odškodnění bolesti za napadení obžalovaným ze dne 13.12.2015 stanoveno podle bodového hodnocení metodiky Nejvyššího soudu ČR ze dne 14.04.2014 s tím, že hodnota jednoho bodu činila částku 256, 86 Kč. Poškození zdraví, jež bylo u poškozené shledáno v důsledku jejího napadení ze dne 13.12.2015 bylo klasifikováno v celkovém počtu 219 bodů, tj. v celkové částce 56.252,34 Kč (tj. 219 bodů x 256,84 Kč). V případě dlouhodobého domácího násilí, jehož se obžalovaný vůči poškozené prokazatelně dopouštěl, bylo zjištěno, že toto jednání zanechalo na poškozené trvalé následky v podobě omezení hybnosti v oblasti pravého zápěstí (lehké postižení) a středně těžkou posttraumatickou poruchu, neboť v důsledku násilného chování obžalovaného se u ní rozvinuly neurotické obtíže projevující se strachem, poruchami spánku, úzkostmi, depresivním laděním a traumatizací, v důsledku čehož došlo ke ztížení jejího společenského uplatnění ve smyslu § 2958 občanského zákoníku. Hodnocení ztížení společenského uplatnění přitom bylo stanoveno podle hodnoty jednoho bodu ve výši 256,86 Kč za předpokladu, že tato újma vznikla v roce 2015, přičemž celková výše ztížení společenského uplatnění byla v rámci znaleckého posudku MUDr. Josefa Efflera stanovena v částce 234.527 Kč. Výše poškozené přiznaného nároku na náhradu nemajetkové újmy přitom tvoří součet výše bolestného stanoveného znalcem MUDr. Procházkou v celkové částce 56.252,34 Kč a ohodnocení ztížení společenského uplatnění znalcem MUDr. Efflerem v částce 234.527,-Kč, když v obou případech se jedná o kompenzaci uškození v oblasti

nemajetkové v důsledku protiprávního jednání obžalovaného, tj. jednak kompenzaci protrpěného pocitu bolesti v důsledku fyzického napadení a tím způsobeného poranění na těle poškozené ze dne 13.12.2015 a jednak v důsledku ztížení společenského uplatnění poškozené jako následku obžalovaným u její osoby vyvolané posttraumatické stresové poruchy. S ohledem na skutečnost, že zmocněnkyně poškozené v rámci závěrečné řeči u hlavního líčení konaného dne 08.04.2016 snížila původně uplatněný nárok na náhradu nemajetkové újmy z částky 535.114,- Kč na částku 290.779,34 Kč, jež byla poškozené v plné výši přiznána postupem podle § 228 odst. 1 tr. řádu, nebylo na místě ve vztahu ke zbylé části původně požadované náhrady nemajetkové újmy aplikovat ustanovení § 229 odst. 2 tr. řádu, neboť pozdější vyjádření poškozené učiněné prostřednictvím její zmocněnkyně nahradilo její dříve uplatněný nárok na náhradu nemajetkové újmy vycházející z téhož právního titulu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **l z e** podat odvolání **do 8 /osmi/ dnů** od doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze, prostřednictvím soudu zdejšího.

Odvolání mohou **podat státní zástupce** pro nesprávnost jakéhokoliv výroku, **obžalovaný** pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká a **poškozený** pro nesprávnost výroku o náhradě škody, a to též proto, že příslušný výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný, nebo že chybí.

Odvolání **musí být** v dané lhůtě **odůvodněno** tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce musí uvést, zda odvolání podává, byť i zčásti, **ve prospěch či v neprospěch** obžalovaného.

Odvolání **má** odkladný účinek. Práva odvolání se nemůže úspěšně domáhat ten, kdo se jej již jednou výslovně vzdal

V Praze dne 8. dubna 2016

JUDr. Tomáš Durdík
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Ludmila Příbylová